

РЕШЕНИЕ

№ 689

гр. София, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10916** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл .от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП - [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. К. срещу Решение от 27.08.2021 г. по НАХД № 2730/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-и състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление /НП/ № 549413-F575229 от 30.11.2020 г., издадено от директора на офис „Център” при ТД на НАП С., на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на И. Л. Г. са наложени пет броя административни наказания „глоба” в размер на по 50 лв. за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а” от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министерство на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, обн. ДВ бр. 1/2006 г. /Наредба № Н-8/, вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

Касаторът оспорва решението на районния съд, като счита същото за неправилно. Изтъква, че административнонаказателното производство е проведено при спазване изискванията на процесуалния и материалния закон. Твърди, че допуснатата неточност в процесния АУАН касае техническа грешка, която не е довела до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Излагат се доводи за

неприложимост на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени въззивното решение и да потвърди процесното НП.

В съдебно заседание касаторът- ТД на НАП - [населено място] се представлява от юрисконсулт Н., която поддържа жалбата по посочените в същата касационни основания.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - И. Л. Г. в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Представен е писмен отговор на касационната жалба, с който моли съда да остави оспореното решение в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна и моли да бъде отменено решението на СРС.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал районният съд е приел за установено, че в ТД на НАП – С., офис „Център” на 14.10.2020 г. се явила И. Л. Г. и в качеството си на самоосигуряващо се лице по чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО подала декларации образец 1 „Данни за осигуреното лице“ с данни за осигурителния си доход, облагаемия доход по ЗДДФЛ и др. за периода месец юли до месец ноември 2019 г. включително. На същата дата свид. Д. – инспектор по приходите в ТД на НАП – С., офис „Център”, която приела подадените декларации с протокол, съставила срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение № F575229/14.10.2020 г., в който са описани петте декларации по месеци, сроковете, в които е следвало да бъдат подадени, както и закъснението, с което са подадени, както следва: 1. Срокът за подаване на декларацията за м. 07.2019 г. е бил до 25.08.2019 г., декларацията била подадена на 09.10.2020 г., като закъснението било 411 дни; 2. Срокът за подаване на декларацията за м. 08.2019 г. е бил до 25.09.2019 г., декларацията била подадена на 09.10.2020 г., като закъснението било 380 дни; 3. Срокът за подаване на декларацията за м. 09.2019 г. е бил до 25.10.2019 г., декларацията била подадена на 09.10.2020 г., като закъснението било 348 дни; 4. Срокът за подаване на декларацията за м. 10.2019 г. е бил до 25.11.2019 г., декларацията била подадена на 09.10.2020 г., като закъснението било 319 дни; 5. Срокът за подаване на декларацията за м. 11.2019 г. е бил до 25.12.2019 г., декларацията била подадена на 09.10.2020 г., като закъснението било 289 дни.

Същевременно в АУАН се твърди, че И. Л. Г. не е подала декларации обр. № 1 от м. юли 2019 г. до м. 08.2020 г. в предвидения в Наредба № Н-8 срок, което е квалифицирано като едно нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а” от Наредба №

Н-8/29.12.2005 г., вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Възражения не са вписани в акта, но са направени такива в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, които по същество са аналогични с доводите в жалбата. Въз основа на акта е издадено обжалваното НП, в което се сочи, че възражението е разгледано, но е преценено като неоснователно - не са налице предпоставки на чл. 28 от ЗАНН, като същевременно е вменено на Г. едно нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а” от Наредба № Н-8/29.12.2005 г., вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, за което обаче са й наложени пет броя наказания на основание чл. 355, ал. 1 от КСО – за всяка неподадена в срок декларация.

За да отмени НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия, но при съставяне на АУАН са допуснати съществени процесуални нарушения, довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Съдът е приел, че от обективна страна Г. е осъществила състава на пет отделни нарушения на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-8 вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, то в случая са налице предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд за допуснато съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.

Действително при издаването на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения ограничавачи правото на защита на нарушителя да научи в какво точно административно нарушение, квалифицирано като време и място на извършване е обвинен от административно наказващия орган. Доколкото изпълнителното деяние на нарушението по чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а” от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. се осъществява чрез бездействие в рамките на нормативно установения срок за подаване на декларация образец №1 след внасянето на осигурителните вноски, то начина на описване на нарушението в АУАН и НП действително не съответства на чл. 42 т. 4 във вр.чл. 57 ал. 1 т. 5 от ЗАНН. В обстоятелствената част на АУАН и НП са налице противоречия и неточности относно периода на извършване на нарушението и броя на извършените нарушения. Всяко формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното нарушение, опорочава АУАН и издаденото въз основа на него НП и е основание за неговата отмяна. Непрецизната формулировка и непосочването на всички релевантни факти и обстоятелства за наличието на съставомерните елементи на деянието, има за последица фактическа необоснованост на повдигнатото на И. Л. Г. административнонаказателно обвинение. Ето защо правилно допуснатото от административнонаказващия орган нарушение е квалифицирано от първоинстанционния съд като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя.

Неоснователен е касационния довод за нарушение на закона, свързан с приложението на чл.28 от ЗАНН, доколкото законодателят не е ограничил приложното поле на посочената разпоредба единствено до действията, а бездействията, свързани с формално осъществяване на административни нарушения да са изключени от чл. 28 от ЗАНН. Тъй като тълкуването, извършено от въззивния съд на посочената норма е правилно и съответства на тълкуването, дадено с ТР № 1/12.12.2007 год. на ОСНК на ВКС, то и настоящият състав намира, че СРС не е допуснал нарушение на закона.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните

правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Водим от горното и на основание чл.221, ал. 2 предл. 1 от АПК, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу Решение № 20177839 от 27.08.2021 г. по НАХД № 2730/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.